

A preparatory catechesis for the World Meeting of Families

Love is Our Mission – The family fully alive

Part V

ALL LOVE BEARS FRUIT

Not everyone is called to marriage. But every life is meant to be fertile. Every life has the power and the need to nurture new life — if not through bearing and raising children, then through other vital forms of self-giving, building, and service. The Church is an extended family of different vocations, each distinct but each needing and supporting the others. Priesthood, religious life, and the celibate lay vocation enrich, and are enriched by, the witness of the married state. The different ways of being chaste and celibate outside of marriage are ways of donating one's life to God's service and the human community.

In other words, not all men and women need to be biological parents to radiate God's love or take part in the "family of families" we know as the Church. The vocation to the priesthood, or vowed religious life, has its own integrity and glory. The Church always needs priests and religious, and parents must help all their sons and daughters listen for the possibility that God might be calling them to offer their lives in this way.

Everything the Church has taught about being created for joy, about being created in the image of God, about needing to love and be loved, applies equally to celibate and married persons. Celibacy can be confirmed and permanent, as in vowed religious life, or someone unable to marry due to disability or circumstance, or only potentially permanent, as in a young person discerning a vocation. In all of these cases, celibacy follows in the footsteps of Jesus, flourishing by offering the self to God and trusting his plan, and building a life premised on loving others with mercy, patience, generosity, and service.

We ought to ask ourselves:

- a. What are some of the trials or burdens that unmarried people face in your community? How can friends, families, and parishes help? What are some of the benefits of celibacy? How can unmarried people serve the community?
- b. Have you ever encouraged the children you know to become a priest or vowed religious? Why or why not?
- c. What are some good reasons for choosing either marriage or celibacy? What are some not-so-good reasons? How should a person discern his or her vocation?

Підготовча Катехиза до Світової Зустрічі Родин
Любов є нашим завданням - найбільш жива родина

Частина V

КОЖНА ЛЮБОВ ПРИНОСИТЬ ПЛІД

Не всі є покликані до подружжя. Проте, кожне життя має завдання приносити плід. Кожне життя має здатність та потребу плекати нове життя, якщо не через народження та виховання дітей, тоді через живі шляхи самопожертви, будівництва та служіння. Церква є великою родиною різних покликань, які незважаючи на відмінності між собою, є потрібними та такими, що доповнюють себе взаємно. Священство, богопосвячене життя та неодружений стан мирян доповнює одружений стан. Різні шляхи провадження життя у чистоті та у неодруженому стані поза одруженим станом є способом посвячення свого життя на службу Богові та людям.

Іншими словами, не всі чоловіки та жінки повинні бути біологічними батьками, щоб випромінювати Божу любов чи належати до “родин родин”, якою є Церква. Покликання до священства чи богопосвяченого життя має свою цілісність та славу. Церква завжди потребує священників та богопосвячених осіб, і завдання батьків полягає у тому, щоб допомогти своїм синам та дочкам почути Божий поклик, яким їх запрошується посвятити своє життя у цьому стані.

Все те, чого навчає Церква про нас, що створені на Божий образ для радості, про потребу любити та бути любленими, однаковою мірою стосується до неодружених та одружених осіб. Неодружений стан може бути потверджений та постійний, як у богопосвяченому житті так і тоді, коли хтось не спроможний одружитися відповідно до певних обставин чи тоді, коли молода людина відкриває своє покликання. У всіх цих випадках, безшлюбність є наслідуванням Ісуса, яке розцвітає через посвячення себе Богові і довіряння своїх намірів і будівництво життя, яке ґрунтується на любові до інших з милосердям, терпінням, великодушністю і служінням.

Нам слід запитувати себе:

- Які труднощі та випробовування зустрічають неодружені особи у вашій спільноті? Як у цьому допомагають їм друзі, родини та парафія? Які є позитивні аспекти неодруженого стану? Як неодружені особи служать спільноті?
- Чи ви заохочували ваших дітей ставати на шлях священничого чи богопосвяченого життя? Чому так або ні?
- Які є позитивні причини вибору одруженого чи неодруженого станів? Які є негативні причини цього? Як слід відкривати своє покликання?